

בין אביב לעֵנן / נתנו יונתנו

בין אביב לעֵנן את שירינו זמרנו,
הלך וזמר אל נירים אפרים,
אף, ראוי, ילדים, בשדה שעברנו
כבר עלתה החטה וירקים הכרים.

לא נשכח ילדים כי בלילה, עוד אמש
ירד המטר על שדה ועל גן;
לא נשכח שאביב הוא ילדו של השמש
אף גם בגן השובב של דמעות-המטר.

האביב – זה הצחוק,
העֵנן – זה הבכי –
עת הלב יענן, דמעתנו תזל,
אז יבוא האביב לנגב את הלחי,
או פשוט יחיד ויאמר: זהו טל!

בחיי, זה רק טל שהשכים, אנא, רע,
שא עיניך וראה: בין קרעי העבים
מסתגן אור של שבת, בכתפם הוא נוגע;
נפרד לזמן-מה, ידידי הטובים...

האביב בצבאות סביוניו כבר הגיע
ופורחות לקראתו שקדיות בכרמים;
רק עֵנן ערירי בשולי-הרקיע
ישאר להמטיר את אחרון הגשמים.